

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **D. R.**, proti žalované: **Obec Úlibice**, řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, t a k t o :

- I. **Žalovaná je povinná rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 5. 5. 2011 evidované pod č.j. UL/143/2011-3 a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaná je povinná zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 1. 000,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že žádostí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) ze dne 5. 5. 2011, která byla žalované coby povinnému subjektu doručena 6. 5. 2011 a byla žalovanou zaevidována pod č.j. UL/143/2011-2 a UL/143/2011-3, požádal o poskytnutí informací týkajících se stavby pokračování

veřejného vodovodu v obci Úlibice. Na tuto žádost žalovaná žádným způsobem nereagovala.

Žalobce proto podal na postup žalované stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 14. 6. 2011, která byla doručena žalované dne 17. 6. 2011 a zaevidována po č.j. UL/143/2011/x. Rovněž na tuto stížnost žalovaná nereagovala a v zákonem stanovené lhůtě nápravu nesjednal ani nadřízený orgán.

Proto se žalobce s odkazy na vybraná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím obrátil na soud se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, neboť pro to dle jeho názoru jsou splněny zákonné podmínky. Navrhl, aby krajský soud přikázal žalované vyřídit do 25 dnů od právní moci rozsudku jeho žádost ze dne 5. 5. 2011 evidovanou pod č.j. UL/143/2011-3.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žádné správní řízení se žalobcem nebylo vedeno a neexistuje ani žádné meritorní rozhodnutí. Dosavadní komunikace mezi obcí a žalobcem byla buď písemného nebo ústního charakteru a dle žalované jsou to právě arogance a nepřítomnost žalobce, které zavinily stav, kdy se současné vedení obce snaží odstranit problémy z minulosti a narovnat vzniklé překážky. Žalovaná dále uvedla, že jí žalobcem zmíněná stížnost nebyla doručena, neboť byla adresována Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje. V jakém stadiu se vyřízení stížnosti nachází, žalovaná neví.

Žalobu považovala za nedůvodnou a zmatečnou. Uvedla, že již v dubnu 2011 se zastupitelstvo obce snažilo o vyřešení problému žalobce ohledně vodovodního zařízení přes jeho pozemek p. č. 44 v k. ú. Úlibice. Byť byl žalobce přítomen osobně na jednání obecního zastupitelstva a věděl, o čem se bude jednat, z jednání odešel bez přijetí závěrů. O tom existuje zápis z tohoto jednání. Žalovaná se tedy věc snažila řešit osobním vstřícným jednáním, ale bezvýsledně. Nadále je připravena o narovnání sporných právních vztahů.

Na uvedené vyjádření reagoval žalobce ještě replikou. Konstatoval, že k vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informací stále nedošlo a ohradil se proti některým tvrzením žalované. Předně proti tomu, že jeho stížnost ze dne 16. 6. 2011 proti postupu žalované, neměla být žalované doručena. Uvedl, že stížnost žalované podal dne 17. 6. 2011 a to v úředních hodinách na obecním úřadě. Stížnost převzala zastupitelka P. M., kopie podání byla opatřena podacím razítkem obecního úřadu a podání bylo přiděleno číslo jednací (UL/143/2011/x).

Dále žalobce prohlásil, že se od podání jeho žádosti ze dne 5. 5. 2011, ani nikdy v minulosti, neúčastnil žádného řádně svolaného a uskutečněného jednání zastupitelstva obce, na kterém by se řešila jeho žádost o informace související s obecním vodovodem. Názor zastupitelstva na tuto problematiku tedy znát nemůže

a tvrzení žalované obsažené ve vyjádření k žalobě považoval proto za nepodložené a vykonstruované.

Při jednání soudu dne 28. 8. 2012 setrvali účastníci řízení v zásadě na svých stanoviscích. Pouze zástupce žalované nově konstatoval, že stížnost žalobce ze dne 14. 6. 2011 skutečně žalovaná obdržela v souladu s údaji obsaženými na podacím razítku. Podle něj žalovaná na tuto stížnost písemně reagovala, ale důkaz o tom k dispozici neměl. Žalobce doručení takového dopisu popřel, podle něj neexistuje.

Žalovaná dále předložila zápis z jednání ze dne 9. 9. 2011, ze kterého měl žalobce odejít. Podle jejího tvrzení byl žalobce na toto jednání písemně pozván a byl předem informován, že předmětem jednání budou i záležitosti spojené se stavbou veřejného vodovodu. Tato skutečnost dle žalované svědčí o její ochotě požadované informace žalobci poskytnout. Potvrdila současně skutečnost, že žalobcem požadované informace má k dispozici. Žalobce oponoval, že dne 9. 9. 2011 se dostavil na obecní úřad pouze z důvodů informativních v reakci na vyjádření žalované k žalobě, aby ověřil, zda stížnost ze dne 14. 6. 2011 byla žalované skutečně doručena. Pokud jde o požadované informace, požádal tehdy přítomné zástupce žalované, aby mu je poskytli písemně a následně odešel. Na nečinnost žalované upozorňoval písemně i jednotlivé zastupitele, ale ke sjednání nápravy nedošlo a ke dni soudního jednání mu požadované informace žalovanou poskytnuty nebyly.

Krajský soud posoudil věc podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Je tedy v první řadě nepochybné, že žalované přísluší ohledně žalobcem požadovaných informací postavení povinného subjektu (jednalo se o informace související se stavbou veřejného vodovodu, tedy o otázky spadající do samostatné působnosti obce). Žalovaná ostatně toto svoje postavení v soudním řízení nezpochybňovala.

Dále vycházel krajský ze skutkového stavu věci, který byl v průběhu soudního roku vyjasněn tak, že je možno jej označit za nesporný. Žalované tedy byla dne 6. 5. 2011 doručena žalobcová žádost o poskytnutí předmětných informací zaevidovaná žalovanou pod č.j. UL/143/2011-3 (téhož dne byla doručena žalované i písemnost zaevidovaná pod č.j. UL/143/2011-2, která byla jakýmsi úvodním dopisem adresovaným starostovi obce, v němž žalobce zejména vysvětloval důvody, pro něž se na žalovanou se žádostí o poskytnutí informací obrací).

Dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím nerozhodne-li povinný subjekt podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí

ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Dle § 15 odst. 1 téhož zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

S ohledem na zjištěný skutkový stav věci se tak krajskému soudu jeví zcela zřejmým, že žalovaná nepostupovala tak, jak jí zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá. Na žádost o poskytnutí informací nijak nereagovala, ve stanovené lhůtě požadované informace neposkytla a nevydala ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části.

Bylo proto zcela na místě, pokud za této situace podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) dotčeného zákona. Učinil tak v souladu s odst. 3 téže normy, podle něhož se stížnost podává u povinného subjektu a to do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Stížnost byla žalované doručena 17. 6. 2011, což přes původní nesouhlas žalovaná při jednání soudu přiznala.

Podle § 16a odst. 5 citovaného zákona povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že požadovanou informaci poskytne nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaná místo toho však znovu zůstala zcela nečinná. Nejenže požadované informace žalobci neposkytla, ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale ani nepředložila stížnost nadřízenému orgánu. Své tvrzení tom, že snad měla žalobci v reakci na stížnost zaslat jakési písemné sdělení, nebyla schopna nijak prokázat, když žalobce existenci a doručení takové písemnosti popřel.

Žalobce následně (dne 25. 7. 2011) podal u krajského soudu žalobu proti nečinnosti.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Nečinnost žalované považoval krajský soud s ohledem na shora popsany skutkový stav věci za zcela nepochybně prokázanou. Dodává ještě, že na tomto závěru nemohla nic změnit ani žalovanou zdůrazňovaná aktivita ohledně poskytnutí požadovaných informací při setkání se žalobcem dne 9. 9. 2011, která je sice chvályhodná, ale došlo k ní až po uplynutí všech zákonných termínů pro poskytnutí požadovaných informací a nelze rovněž přehlédnout, že také až po té, co se žalobce začal bránit soudní cestou. Ani proklamovaná snaha žalované však k poskytnutí

požadovaných informací žalobci ke dni rozhodnutí krajského soudu prokazatelně nevedla (srovnej ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zbývalo posoudit, zda žalobce vyčerpал ony zákonem zmíněné „prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“, respektive posoudit, jaký charakter měla v souvislosti s tím žalobcová stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Na tuto otázku krajský soud našel jednoznačnou odpověď v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten judikoval, že pokud povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nerozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 citovaného zákona a žalobce podal proti postupu povinného subjektu stížnost dle zmíněného § 16a odst. 1 písm. b), na níž nebylo povinným subjektem, respektive nadřízeným orgánem nijak reagováno, žalobce tím bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně, a žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je z toho důvodu přípustná (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č.j. 4 Ans 4/2009-86; dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce tedy v posuzované věci splnil všechny zákonné podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jeho návrh byl na základě shora uvedeného důvodný, a krajskému soudu proto nezbylo, než žalobě vyhovět.

Krajský soud tedy v souladu § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalované povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 5. 5. 2011 evidované pod č.j. UL/143/2011-3 a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V souvislosti s tím krajský soud ještě podotýká, že při formulaci tohoto žalobního výroku nebyl doslovně vázán žalobním návrhem. Výrok soudního rozhodnutí totiž musí respektovat především znění (a tedy i používané formulační obraty) jednotlivých zákonů upravujících povinnosti správních orgánů, jejichž splnění soud ukládá. Proto krajský soud nahradil v žalobním petitu použitý pojem *“se přikazuje vyřídit žádost”* pojmem majícím oporu v zákonu o svobodném přístupu k informacím, tedy *“ukládá se povinnost rozhodnout o žádosti”*.

Totéž se týká i lhůty ke splnění povinnosti. Dle § 81 odst. 2 by se mělo jednat o lhůtu přiměřenou, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Krajský soud již shora citoval ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož by povinný subjekt měl požadované informace poskytnout v zásadě ve lhůtě 15 dnů ode dne přijetí žádosti. Tuto lhůtu může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Co se rozumí oněmi závažnými důvody definuje odst. 7 citované normy. Krajský soud neshledal, že by pod některý z těchto důvodů žalobcem požadované informace bylo možno podřadit. Ostatně netvrdila to ani žalovaná, která navíc konstatovala, že má žalobcem požadované informace k dispozici. Přestože tedy žalobce navrhoval, aby krajský

soud uložil žalované splnění ukládané povinnosti ve lhůtě 25 dnů, dle krajského soudu není pro takové prodloužení lhůty důvod, a proto rozhodl, že žalovaná je povinna splnit uloženou povinnost ve standardní zákonem o svobodném přístupu k informacím předvídané lhůtě 15 dnů, která v tomto případě počíná běžet ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Žalobce tak měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč, náhrady ostatních nákladů řízení se žalobce výslovně vzdal. Náklady řízení je žalovaná povinna zaplatit podle výroku č. II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

-7-

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. srpna 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu